

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ser[m]ones de septe[m] viciis criminalib[us]
eoru[m]q[ue] remediis magistri Pauli Wan theosophi et
co[n]cionatoris Patauiensis eximii**

Wann, Paul

[Augsburg], 1517

VD16 W 1186

De acceptio[n]e vltra sorte[m] r[...]one lucri cessant[...]. Sermo. CXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30065

De casibus dubiis usuraz

alias determinauerunt: vñ amicis eoz, qualia cō
silia de detin aut cōsūt suis in simili casu.
¶ Scđo videnda sūt fundamēta eoz et rōnes
in senecriando in tali casu: qz sic efficaciores
et expressiores auctoritates. ¶ Tertio considera
da est cōdicio auditoz, vñz sic sint litterati q
possint discernere et cōparare determinaciones
eoz: vñ sine simplices qz opes fidē alerū adhi
bere. Et vñz veraqz pars doctoz sicut eōlīcēr
notā, vel altera tm. Si gauditor est peritus: et
nouit statū doctoz q̄ senecriat p̄tra p̄tū
loſā bīc om̄ea bonas cōditōesia dicas: vñ plu
res qz alīz rōnes eius efficaciores et auctorita
tes exp̄siores: si se exponit p̄iclo moraliter
peccat: qz p̄tra dictame recte rōnis cōprobaz.
Si vero auditor ē simplex: et nō p̄t discernere
re int̄ doctores: et credite illos fidē dignos q̄ di
cunt dubia p̄cē: talis sic se exponit p̄iclo non
peccat moraliter: qz n̄ repueat illū p̄iclo līz sic i
rei hīcāte, n̄ s̄t eēt tale q̄ force de nāli ure vñ re
gula fidē qd sc̄re qzibz obligat: qz rūc simpliz
itas vñ ignoratio cū sic invincibilis n̄ excusat.
Et p̄ b̄ p̄z ad p̄m. Ad scđm n̄lī s̄t in p̄iclo mor
tal culpe n̄lī p̄cē p̄tra z̄sciaz se exponat, hec il
le. ¶ Tertio p̄ b̄ pacisci p̄ intercessō dāni emer
gens, de fucuro. Et de hoc ponant alīqz casus.
Primus casus qn̄ qz emit fructū alicui⁹ castri si
ue ville: qz līz sat⁹ pl̄y p̄cipiat de fructibz nō re
net inde alīqd restituere: et b̄ incertitudinis rōn
ne, ff. de here, vel act. vñ l. cū hereditatē et l. se.
Em Hosti, et archibz. Tres alios casus ad b̄ p̄ci
nēces vide s̄. ser. o. p. q. Rogem⁹ ḡ dūcē in
tans dubijs et malis usuraz nos custodiat, p̄
ebām dñm n̄m Amen.

¶ De acceptōe vlera sorē rōne lucri cessante.
Sermo. CXXIII.

Radix om̄i maloz ē
cupiditas. s. Tīm. vi. ¶ In p̄cedenti
sermone de illa p̄fissima radice cupi
ditarū audist̄: si forte alīqz casus dari possent i q
bus quis accipido ultra sorē excusare a vi
cio usur. Ubi etiā dēm ē qd sit sorē. Et tāde
dictū est q̄ tr̄plici rōne qz possit aliquid acci
pere ultra sorē, vñz rōne damni emergent̄, rō
ne lucri cessant̄, et rōne debiti postulanc̄, sive
reqrentis. Et qz tūc solū expeditū est p̄mū mē
bz, vñz rōne damni emergent̄ superest nūc
scđm, vñz rōne lucri cessant̄, et rande de tertio
mēbro quoq; p̄fca licitū sit recipere ultra sorē:
et eradicet auaricia om̄i maloz radicē: itūc ebe
ma. Pro gracia Bue maria. ¶ Radix omnīū
maloz est cupiditas, vñi sup̄

¶ Circa scđm mēbro vñz rōne lucri cessant̄.
Est aduerendū q̄ b̄ etiā reducendū est ad ince
ssorū ad evitandū damni muruantes. Pro cui
ius intellectu ponende sūt tres qōnes

¶ Prima qōne p̄tracrus ille usurari⁹ dici pos
se q̄ quis tradit̄ alerū cētē ducatos mox i su

is domesticis necessitatibz cēpendēdos: et ali pa
cto: q̄ sicut z̄similes centum ducati apud Joa
annem mercatorē lucrabunt vel p̄dent sic isti
luerent vñ perdant: Ad h̄ dōm est: q̄ a magnis
doctoz casus ille mēltū dubi⁹ reputat. Et ma
xime p̄per tria. P̄rio qz talis b̄ p̄acerū in frau,
Las̄ ille
dem usuraz inuenisse videt. Scđo quia sicut dubi⁹ est
pz. lxxvii. dī. Ēcēns. pecunia ex se sola mi
tione est lucrosa; nec valer n̄lī seipam: sed in
dustria mercantilī sit p̄ eoz negociaſionē lucro
sa: sed n̄bil ē hic tale. Tertio qd efficacius est
qz de tribus est vñlī in hoc. Nam aur illa pecu
nia tradita est per modū mutui aut per modū
depositi: aut per modū capitalis vñ. s. in per
sona tradentis emp̄tioribz et venditionibz
tradetur. Primo si per modū mutui tunc
manifeste est usuraz: quia mutuum sicut ex pre
cedentibz p̄cer: cedit in dñi: um eius cuius nō
mine mētū faciū ē: vnde nō debet lucrari n̄q
qz pdere n̄lī sibj̄pi. Scđo b̄ si p̄ modū depo
si tūc sola ip̄a reddi debet absqz om̄ni lucro:
q̄nportū ille qui rale depositū seruante remune
randus est. Et tñ ex forma p̄dici casus partz
q̄ non ē tradita p̄ modū depositi. Tertio insu
per nō est tradita p̄ modū capitalis: qz tunc in
pacō esset: q̄ ille tenet̄ eam solā in mercatiō
bus fidelis deputare. Hec qdē vlera ratio for
tier, p̄bare videt: q̄ pecunia sic tradita: nō p̄cē
habere rōnem n̄lī mutui tm. Et q̄ quibusdā et
nō indocē p̄tracrus illicetus esse videt. Et h̄us
ius s̄tne fuit Innocen̄. exera de vñ. c. finali. Et
ibidem Joan. andree de idem. ¶ Scđo questio
on cōmitrat usuram s̄t qui c. tradit̄ ducatos:
ex qbus erae mercantur per se vel per alīū: que
aliqua quecungz lucrosa emperū: et sola p̄era
re et necessitate oē instanciā amici sui p̄ce eos si
tradi: n̄bil aliud inde cupiens n̄lī soluz: id
qz inde p̄babili p̄uenire. Et hac sola de cau
sa sub forma p̄cedentis p̄tracrus p̄trabit pacē
secum: nō qdē ad semp: sed ad alīqz rōnabz
le temp⁹. Ad hoc dicēdū fin magnoz doc̄. q̄
tālis p̄tracrus licit̄ esse videt, p̄ eo q̄ non tradit̄
sibi solam simplices pecunie rōnez: sed etiā tra
dit sibi capitale suū. p̄terea merito potest et de
bet et sibi tenet̄ tanqz de capitali. Et de hoc q̄ li
cit̄ sit p̄tracrus tr̄plex rō dari potest. Primo Tripli
tū licet b̄ rōne equitatis et p̄terat̄. Scđo rōne rōne ille
indēnitatis. Tertio rōne velicitatis. Primo līz z̄cētē līcī
hoerōne eq̄ritatis et p̄terat̄. Nā līz p̄mū est in tūs
nēcētate seruire amico: insu p̄ est iniquum si
rō capitalis: quā iste iam in exp̄ssa inctioē et q̄
si in facro habebat sibi seruēt̄ indēnitatis. Scđo
licet rōne idēnitatis. Nā s̄t infra appēbit̄ tētē
tor mutui vñtra p̄cessū rōne dño obligat̄ q̄ illo
fūlīz vñs tāqz capitali suo ita q̄ respectu rō
tūc assūt̄ et rōnem capitalis: quāvis nullus ex
merito meret̄. Tertio licet ratione velicitatis
Nam exera de vñ. in cap. nauiganti, dicitur.
q̄ qui pannum vel grānum: vel alias mer
ces vñdeat̄ amplius q̄ valeant in certo certus

no recipiat pro eisdē. Si tamē ea tempore eō
tracus nō erat venditur vslarū non repu-
tā: si verisimilē credit q̄ tempē solutiōis p̄tra/
xaro tñ sūt valutre. Ecce q̄ hic dīc si p̄te con/
trace nō fuerit venditor illa: que dīctio hac
sola ponit rationē: quia si tunc fuerat illa vendi-
tor: tūc pro fuctuō tempē p̄tarato apud eum
vendibilis nō habuisset rationē. Quia q̄ p̄te
illo fuctuō habet apud eum rationē vendibilis.
ideo licet casus vendit fūlū valorem illi tempis
fuctuō p̄babiliter creditū. Ergo s̄ illi rationē: q̄a
iste in sua pecunia iam habet rōnes capitalis:
potest ex ea rōne sue capitalis exigerē in p̄fa-
to casu. Si enī excepto casu necessitatē: et piera-
tis et instāti p̄cessis amici b̄ faciat: tūc eo ipso cō-
vincit q̄ plus vult vlt ve vslarū mutuo q̄b̄ i
mercatoriō: aut i lucratiō emptoriō: et capitais
li. Et ideo ex tūc de p̄tratu vslarū mutuo nullā
tenē excusat. Si ei hō aliqui inveniatur ad cēn-
tū cēpus: q̄ credit q̄ ille tūc nō soluerit. Et sic
ex tūc tenetur ad infessē p̄babilis lucri: et stat q̄
talis vslarū esset. et quicq̄d idē vltre sortē re-
cipere vslarū forer: q̄ patēt est q̄ nō tradit eā
fidelis et simpliciter gratuitū mutuo sed portū
ve vslarū: et idō trāslatio p̄faci tñmū iustam
rationē capitaliū minime potest dare. Ergo sic est i
p̄stero casu si p̄ncipalis tradēt interētū sit q̄a
pelegit p̄ banc viam lucrari pl̄b̄ q̄ p̄ viam mer-
candi: illūcū est. Predicā autē vera sūt: nisi q̄
mutuū recipit i talū necessitate ostētū: sic q̄ il-
le q̄ mutuū tribuit ex vi illi p̄cepti q̄d dī Lu-
ce. vi. Mutuū dare zē. nēcē obligeat illūmū
tuū dare iuxta distincōes: posita sup̄ ser. cxv.
E S B H. Nam ve ibi dīct: qñ homo tenet ex
illa necessitate mutuū primo suo dare: p̄pet
duo nō debet inde recipere lucru. P̄io: q̄ est cō-
tra p̄ceptū de mutuo dando. vñ quodāmō vñ
deret charitate. Nā si ei est obligat ex charita-
te recipiēdo p̄mitū est ei vendere charitate: q̄d ē
vslarū. Sed: q̄ si recipiēs mutuū est i p̄dicta
necessitate impūt esse viderur: q̄ p̄ accepitionē
bm̄lī lucri ad maiōtē necessitate deuenire co-
gaf. Si tamē mutuās ex illo mutuo ad maiō-
rem vel p̄silem necessitate venire: aut ex mu-
tuō illi dāro nō paruū dānuū incurreret: tūc ra-
tione damni emergētis interētū recipere posse:
iuxta ea q̄ sup̄ dicta sē i hoc finō. Ad b̄ cōcor-
dat Anto. d̄ burrio. Tertia q̄stio an tenēs
mutuū vñ debitu vltre cēpus legitimū a dño
concessum tenet restituere totum interētū
damni et etiā lucri q̄d iure p̄babilis p̄uenit
Ad hoc dicendū: q̄ om̄es perit in hoc cōter
sēcētū: q̄ ex tunc tenēt ad totum interētū
damni: extine creditōr inde p̄uenit. Et h̄
intelligo vbi ex culpa p̄ueniat defectus ipse
soluētū: quia si absq; om̄i culpa sua sit im-
p̄tens ad soluētū non sic stricte loquēdū est.
Non tamē tenēt ad totum lucrum q̄d exēcū
illi p̄babiliter p̄uenisset si eam habuisset,
imo tanēt inde subterab̄ debet quantū per-

dictionis dubietas i mercatiōib⁹ vñ emptōib⁹
tingentū pensanda ēt peritoz iudicio p̄bas-
bilis extimāda. Lūb̄ recordat. Tho. q. q. q. lxx
xviij. ar. q. in sol. p̄me rōnis. Nā favorabilit̄ ē
causa damni vitantis q̄b̄ lucr̄ caprantis: In
de est: q̄ qui pecunia mutuat si occasiōe illius
mutui labores sustinuit forte trāscrit vñ alias
dere p̄ignorata: p̄tētē recipere fructū quān-
tū sibi sufficiat digne. fm Anto. de bus. c̄f de
vsl. in c. quest⁹. Et ex hoc casu possunt alii cō
siliēs colligī qd̄ notabile est. hec tamē nō sūt p̄p̄
p̄cenlū populo p̄dicanda. Est tñ aduereēdū. Nota
q̄ si c̄r editos ex illa pecunia nibil fecisser nec fa-
cerūs fuisse supponit. vñ lucr̄ aliqd̄ consequi
posset. repero: q̄ p̄ certo supponit: q̄ eā simpli-
cē expendisse seu i area seruōsser: aut alia p̄e-
cunia cum qua sic lucrari: et damni vitare pos-
set. habuisset: tūc ad nullū interētē lucri obliq-
ue est. Sed q̄dam ab b̄ casu recipiunt debitrū
vslarū: et id qd̄ quis lucrat⁹ est ex vslarū. Et b̄
ex tripli rōne. P̄io rōne voluntaria: q̄ licet Debitus
pacētū de danda vslara sic p̄ se et abſolute inuō vslarū
luntariū ex p̄e mutuū accipietis: est nibilom̄ ab b̄ casu
nūs volūtariū ex occurrētē cōdītōe. Et iō non excipiē
simpliciter ab vslarū accipit̄: et tenet corā vñ p̄p̄li rōne
luntariē illius. p̄terea ad nullū damni sibi in ne-
de p̄uenies p̄terē ad solam vslarū reddēdā fm
eos tenet. Sed oī rōne dominij. Nam ve dī
cū vslarū p̄terē rōne dominij vere vslarū est.
Undenō tenet ad idē numero ſatisfaciēdū
sed ad equalētū ſolum: fur vero vel rapor̄ aut
mutui retēr̄ ex q̄ transfe p̄p̄ sibi p̄cessum nō
habet dñmī ſe q̄d̄ debet et tenet inuito dño
Et ideo tenetur ad interētē: quia dñm verum
dānificat i foro suo: et i cōmodicētib⁹ ſuis: q̄
ex ſua traſiſſe. Tertio rōne ſueti modi
ſez qui cōter obſeruāt vslarū ſatisfaciētē: q̄
nūz vñdī aut legimus vslarū ſopulsos
ad reſtēuēndū nī ſoli ſic remētū vslarū.
Sed nūquid q̄ recipie de mū ſi p̄gnus p̄e
ducatis: vñq̄ ad annū: hoc pacēt q̄ ſi nō ſolue-
rit in termino cedat debitor i cōmīſſū: et p̄gnō
ratio cädac in ſeditōnē: potest tenere domū
ſibi p̄gnorī obligatam: eo q̄ debitor nō ſolue-
re in termino: cū domus ſatis valeat plus. Dicēt
dūm: q̄ valor dom⁹ debet p̄nſari: et q̄tū exē-
dit p̄cētū ſopulari debet: etiā ſi creditōr recē-
pit vſufructū de domo. Nā ſi recipit tūc iudicari
nō potest q̄ in aliquo dānificat̄ ſit. vñ
fm aliqd̄ ſo eā ſi nō potest recipere ſeu retine-
re domū: vez etiā vſufructū reſtituere obligat
vel ſopulari ſortem. Si tamē dānificare ſe
pecunia ſua tūc ſicut ex p̄cedētib⁹ paret: poſſ
ſer petere interētē. Si autē creditōr nō recipie-
vſufructū domus: cum illa ſupfluītas valo-
ris domus cedat in debitoris penam: ſuppoſſ
ta vñiſq; bona fide quando p̄tratus mutui
celebratus fuit: tunc dicendū est: b̄ ſi ſupfluītas
de ſtria pena q̄ cōventionalē. Et b̄ ſic p̄dēm ē
nī ſactū ſit in fraudē vslarū. Est insu q̄

De casibus dubiis usurap

per aduerendū: q̄ si a p̄sticore mūti sub aliq̄
precio seu lucro talis ultra terminū decētio cō-
cedat: tūc eo ip̄o q̄mittit v̄surā: q̄ ex tali cōces-
siōe sortiſ potiſ rōne voluntarij mutui q̄s iniſ-
te derentiois. Ad h̄ęf̄ de yſu. in c. 2. lūlūr. pla-
q̄s. dea s̄ ser. p̄cedente. p̄ p̄nti materia facere

E phant. **I**n hunc q̄r vidēndū ē de tertio mem-
Recipe bro:de q̄ i p̄cedēti ser. D. vīcīz rōnē debiti postu-
lātā soz lanceis aut req̄rentis. Quō q̄s sine vīcio vīlure
tez aliquid possit aliquid recipere vīlura sorte rōne hmōi debiti
rōne de: postulātā. In mīlēz em̄ casibz vīlura cos q̄ sup̄dī-
biti pos̄tūlātā. Et maxie p̄f̄ triplex debitu:
stulantez debito req̄renti. Et maxie p̄f̄ triplex debitu:

Seuveritatis

vici   **Equitatis
charitatis**

Ebaricatis
Trium p̄t h̄o assine xl

F plíce pena. Pna dr pena caulara leu legalis.
scda iudicialis, terria pna coúnerialis. **P**na
Pea triplex dr pena siue vslura caulara siue legalis de q
xii. q. q. i legib. De q vbi gra. ponat cal de v.
P centenario q ex vi statuerit dat eutor pupillo:

Pens lo solvit.ar.i pallegaro. c.i legib. Sic autē hī ne
causata tutores aut negligētia seu malitia iudi pupili
sue lega lis fiant. Nā de pecunia emere debuit posselli
pupille vī dare. v. d centenari. Hoc nū

Pena in rioris v'l' vleteriori p' ceterario: qz o inovsurari' dicialis eēr' ad satisfactioz ipē obligare. **S**cda pe-

Sna ei iudicialis, i. imposta a iudice p^r puniti,
dā reumacij debitorū; z hec exigi pōt: sic parz,
xviij. dist. in c. q̄q̄ in fine. ¶ **C**edō circa b̄ q̄ri
solēc / an q̄ dī recipe pecunia ab aliq̄ q̄ ē impo-
tēs ad solvēdū. Et iō ei⁹ possēsiō ex recipie in so-
lucam s̄m s̄niam cōmunicatis q̄ en pl⁹ valer q̄
sit ipm debitorū; ceneat restituere superflui valo-
ris ipius possēsiōis. Et an sic absolvit; q̄ au-

ctoritate cōmunitatē possidet eā? Dicendū q̄ sit creditor nō p̄cipit aliquā vtilitatē de dicta pos-
sessiōne nō tenet restituere illō q̄d plus possessio-
valer: nec cīm est peior cōditio q̄d qlibet alia
persona priuata: q̄ nisi de pignore p̄cepit emol-
lumentū valoře rei excedente debitu restituere
nō tenet: q̄n. s. ex pacro mūru cādat in cōmis-
ſū: potissimē iñ basu. qz rāle possessionē tenet
ex iudicato cōmunitatē. Unde si debitor dāni-
ficiat marie ex culpa sua impuret sibi: qz a cōita-
te nō damnificat nisi p̄ accidēt: cū dicea cōmu-
nitatis nō posuerit creditorē possessionē ad ins-
ferendū iniurias: s̄ ad obseruādū iusticiā. Et b.
inelligi debet: qñ bona fide interuenit ex p̄t
creditoris: q̄ ex cōmunitate sequit p̄priorē
possessiōis. Si aut̄ creditor fraudē cōmisſe-
in ipsā rem/pura vtilificādo eā dicendū q̄ pos-
sessio cīmodo valer centū z nibilom: n̄ vale-
mille: z isoluteū accepit eā: tūc rotū illō qd val-
vlera q̄ fuerte debitu: creditorz i foro p̄scie rest-
tuere obligat: eosq̄ illicite egit cōmitēdo fra-
dē t̄ dolū. Adi cōreditrē tñ ē: q̄ si debitor q̄d p̄
na iſra certū p̄p̄mis debitu soluere cōmpedi-
panzeat seu alia iusta ncēitate/ n̄ tenet pena
soluere vlera foro: n̄c licet p̄ ab eo peti s̄ i u-
dicio b. p̄bari p̄t. q̄d de solutiōe odardus.

Tertio fo pēa ē cōventionalis. i. de p̄sensu p̄n-
tū apposita vt salē pene mētu debitiū certō die p̄na cō-
solua: z hāc ēt exigere līcz. c̄f de arbi. c. dlecti. ventionis
xii. q. q. fraenitas. Apponit oīc tal p̄ea pacra lis.
seruent: exerr de penis: 2sticur: b̄du tñ sit interi-
rio reca: qz vr pdicētū est si creditor ea in cōtētōe
de mūtuū: qz creditū aur sperat penā cē soluēt
dā: tūc nō abolef viciū tpi⁹ vslure: cū ipē mūtuū
ce causa lucri: z cū ipē sperer lucrari penā: que
quidē spes destruit liberalitatē z gratuietū mū-
tuū. **P**redictis zcor. Hostiē. z addit: qz cōven-
tionalis pena p̄sumit cē vslura. qn. s. talis solec
exercere vsluras: aut stipulaſ penā in mēse vel
singlōs annos. ve in auten. vt nullus mutuās
agricol: coll. iiii. posita. **C**. d vslu. auten. ad hec
De incesse aut lucri talis decētōis fin q̄sdam
tenendū ē idē qd supra dictū est: tamē in omni
euētū peccare pena nō est licet: nec videf ho-
nestū: quidā debitor: sine culpa sua face? ē ius
potēs ad soluendū v̄l ad p̄missa soluenda: qz
puniri nō debz. Unde si absqz dolo z fraudē in
præcū apposita fuit pena: qz si in tali termis
seu in alio loco rali non ponat merces: subeat
talem penā: si ex eo qz nō habuit merces dānū
ficiatus est. videf quibusdā qz possit peccare sal-
tem absqz interesse: nisi ille fuisset legítime ep̄f
cusatus: quia tūc eum non licet grauare

Ceterio queris verū statutū vel consuetudo
sīm cōsciam valcar q̄ ordinat q̄ missus in po-
sessionē lucref fruerād rōnem, v. p centenariū
Dicendū q̄ bal. in l. accepte. C. dē vſa. in. q.
xvij. deſtrinuiaſ q̄ ſic cum tal. lucrei illos rō-
ne et nomic interelle: qđ etiam dicit in auten-
de exhiben. re. S. si vero, in glosa, que incipiū

Bermo

CXXIII

q̄ leges; q̄ glo. fin̄ cum singlār̄ ē. Nec mir̄ si
hoc p̄ter nūmā reūnaciā auctoritas p̄tos; fa
cere possit ut l. fult̄. q̄. f. ff. ex quibz ca. i pos.
eat. Sc̄iēd̄ tñ q̄ Bar. in. l. si finita. q̄. iulian⁹.
ff. de dā. inf̄. ad si. inquit; q̄ lic̄ glo. in auen.
Sup̄ dicta id dicat sez; q̄ de p̄suerudine immis
sus lucerū fruce⁹; tam̄ p̄suetudo illa nō est ius
ta fin̄ cum; cū sit terra ius dignitū in fraudem
vſuras; q̄re dīc eos cōputandos i soritem. Alij
vero circa b̄ distinguit̄ b̄n̄ dicētes q̄ si p̄sup̄
ponat̄ in fraudē esse faciū Bar. vez dīc sed si
nō; q̄ p̄ locum penalit̄ leḡ aut etrahaſ ad sa
tissimendū vel loco interesse; sez p̄ter moram
statutū, vel p̄suetudo emanasse videſ; tūc p̄c
dit glo. & dicēt Bal. qd̄ tam̄ ego vez icellico
in eo qui iustemissus est: nō tam̄ ex ordine sed
ex causa. Si em̄ i veritate creditor nō foret seu
iusta causa nō subesse si recta p̄sc̄ia capitale
seu sor̄e recinere nō posse. sic triū nec frucr̄
noīe interfesse. ¶ Quarto q̄rit. si l̄ ab hostibz exi
gere vel recipere vſuras; b̄ q̄ro p̄ter verbū Am
broſi qd̄ ponit. xiiij. q. iiiij. in. c. ab illo. vbi dicit̄
Ab illo exige vſuram cui nocere merito deside
ras. cui ure iſerunt̄ arma. huic legi mea aufex
runt̄ vſure quē bello vincere nō potes. ab hoc
vſurā exige quē nō sit crīmē occidere; sine fer
ro dimicat q̄ vſuras exigit. sine gladio se d̄ bo
ste vſc̄it̄ q̄ fuerit vſurari⁹ exactor inimici. g
triplex vbi ius bellī vbi ius vſure. Hec Amb. Ad qd̄
i. doc. dicendū est q̄ de b̄ est triplex opinio doctoruz
anli fin̄ Blex. l. Pria est q̄ b̄ licetū est. Et huius
me ab s̄nīest Hosti. allegās l̄t̄ Deut. xxij. Non fe
tibus n̄craberis fratri tuo ad vſurā si alieno. Hinc
gere v̄ etiā s̄nīe videſ adberere Jo. an. Hec etiā p̄rie
am sonare vident̄ vba illi⁹. c. ab illo. si diligenter ex
aminent̄. Hui⁹ q̄q̄ s̄nīe est Gze. de arimi. i. q̄
de im̄p̄st̄ venetia. Et beatus Bernardinus dīc
hec opinio videſ mihi esse vera. & tūc aboletur
vſure vicium. q̄ solus deus est verus dñs oīz
terum. & b̄a temporalia dñm̄ hominibz ad eos
lendū verū dñm̄ vniuersi. Ubi igit̄
cute⁹ dei nō est sic ab inimicis dei vſure legi⁹
me exigunt̄. q̄ b̄ nō sit tā lucri s̄z cā fid̄ & rōne
fratre dilectoris. vt. l. inimici dei debilit̄ & re
uereant̄ ad deū. Insup̄ q̄ bona q̄ habet nō sūc
ez exq̄ v̄ fidei lūt̄ rebelles. p̄fēa merito ad
catholicos deuoluta licet̄ possūm̄ accipe vſu
ras. Nā oīa coz̄ b̄a licet̄ possūm̄ auferre; sic
p̄z. xxij. q. viij. c. 7. ii. q̄buscūz cōf̄. Proin
ra bo de ex p̄dicto decreto diceret̄ qdā q̄ ab hostibz i
v̄t̄ s̄dīs̄ illos v̄t̄ possūm̄. l. occultando ab eis
sum̄ illa p̄ q̄ cos expugnare possūm̄. q̄ p̄sicut̄ n̄m̄
n̄ tenetur apire eis. xxij. q. ii. dñs. Et ex b̄ di
cerit̄ q̄ chīan⁹ accipe p̄r vſuras a iudicis s̄nīe
a saracenis sicut a cerer̄ hostibz catholice fidei
Debet etiam aliquid dicerūt̄ est. s. ser. cxij. n.
¶ Sc̄da v̄o opīmo est coz̄ q̄ dicerūt̄ q̄ dicerūt̄
decretū non intelligit̄ de aliquibz infidelibz
sed solū de reipublike inimicis quibz licet̄
est agere & p̄ insidiās nocere. A cerer̄ jāt̄ q̄ seruq̄

Et p[ro]p[ter]e sicut non licet accipere sic p[re]ceptum. Et q[ui] vi[er]o. Et
dispar. ubi Alexander papa ait. Dispar nimirum q[ui] r[es] iudeorum et saracenos ca[usa]t. In illos ei q[ui] chia-
nos p[ro]sequitur ex verbis et propria sedibus pellunt
iuste pugnare; h[ab]entq[ue] gratias se seruire. Tertia
est opinio Slo. q[ui] super p[ar]t[em] decretorum inquit q[ui] non
b[ea]tus Ambrosius negat[ur] intelligi dicitur. Sit enim. Ab
illo exige v[er]itas cui merito nocere desidereras. q[ui]
d[omi]n[u]s illi debes desiderare nocere. q[ui] nullu[r] v[er]itas
exigere debes. Et h[ab]et hic intellectu[m] a nullo licet v[er]itas
exigere: sive christiano sive pagano sive inu-
deo. Archid[omi]n[u]s in recitatione dicitur. ab illo. op[er]a. Hug[o].
q[ui] post plima leies se non firmaret sentire videt
q[ui] nullo casu leies v[er]itas recipere nec est ab hosti-
bus cui gratias p[ro]hibite sint. Et id est in ea. si q[ui]
cadet e[st] q[ui] q[ui] Sed o[ste]ndit leies recipere v[er]itas sorte regnante
debitum estatis: q[ui] s[ecundu]m estatis habet regnit. Et h[ab]et regnum
de potestate in triplici statu. in q[ui] q[ui] libet v[er]itas sorte debetur
leies recipere ratione estatis. Pro cuius intellectu potest estatis li-
nanus tres casus. Primus est q[ui] eccl[esi]a recipit et recipit
a suo vasallo. in p[ri]mogenitum quod ab eodem tenet per via
Tunc ei ex equitate eccl[esi]a tunc cense fructus copia tra-
tare in sorte. Ede h[ab]et habet rex. q[ui] de v[er]bo in c.
coquens. ubi dicitur q[ui] monasteriu[m] detinens terram
titulum pignoris: debet coputare fructus in sorte. et
recepit ex fructu sorte terra terra debitor restituens
bet. Et h[ab]et nisi terra sit de feudo monasterii. Tunc
enim finis glo. non tenet fructus coputare in sorte. In
terim eni[m] non debet recipere seruitu[m] a vasallo. nec
tunc est v[er]itas. q[ui] dicere velit q[ui] ibidem casus illius
civis est: q[ui] ab eo vicuum v[er]itas auferit. co[mo]dum
eccl[esi]a ratione feudi non debet coputare alienum. Accipe
ret autem si interim vasallus ad seruitu[m] teneretur.
Tollit ergo in hoc casu v[er]itas ratione feudum: q[ui]
tale ex crescendo feudum sub lictu ponit. Hoc idem
est habet extra de feudi. c. s. ubi de cunctis q[ui] in
reali casu fructus non debet coputare in sorte.
Ita q[ui] vasallus interim ad seruitu[m] non censem.
Sed ex hoc casu dubium surgit. verum hoc solle
tum in feudo erit habeat locum: c[on]tra hoc non sit prius legi
q[ui] eccl[esi]e quod apparet extra de feu. c. s. ubi ad co-
suleationes facta pape responderet. Prefectus si cetera v[er]-
ba papa non posset aliquo privilegio habere p[ro]cep-
ti. xxv. q. i. sicut q[ui]dam. sed est interesse enim: q[ui] non
recipit seruitu[m] a vasallo ut dictum est. Dicendum h[ab]et
Berne. q[ui] h[ab]et licet in quicunque feudo latitare. q[ui]
est eadem ratio. ergo idem ius. extra de costi. trans-
lato. Nam licet respecie latitare exercitabilis est v[er]-
ba; exercitabilior enim est respectu clericorum. extra d[omi]ni
v[er]bo. ca. i. 2. ii. q[ui] multa licet latitare q[ui] clericis p[ro]bi-
t[ur] locis. Et xix. dicit. fornicari. q[ui] ne ele. vel mo. c. c. cerit q[ui] de-
bet. q[ui] Sed q[ui] si vasallus certe vel dico seruire vel tunc p[ro]p[ter]e
te pignoratio p[ro]dicata durante. nunquam si velit be-
t[er] coputare fructus ac accipere licet erit ei. Dicendu[m] q[ui] si in hoc conueniat debet coputari. ex
tra de pac. cap. i. Si vero in hoc non conueniant
coputari non debent: ut non Berne. et Hosti. ex
tra de feu. c. s. q[ui] res de facili reverterit ad id q[ui] si
iustus et natura ab initio cocessit. ff. d[omi]ni pac. s. v.
p[ro]p[ter]e. t. q[ui] sequens. extra de offi. deleg. sug-

De detestabilitate vñsure

Pq̄nū. **S**. porro. **V**ideſt̄ dīcedū q̄ vbi esse
noſabit dīſproportioni int̄ fruct̄ feudi et ſeru-
tiū vasalli. vel etiā p̄ vasallū nō ſtarer q̄ min⁹
ſeruitiū exhiberer: tūc ecclia nō ſaceret ſi ueruſ
ſuos. qd̄ ſentit Anto. de bur. in ca. j. de ſeu. ibi
dū de. maxie ſi ſeruitiū fruct̄ dīſproportioni
noſ. Rō iſḡ e: qz i b caſu aboleſ vſura: qz vaſa-
luſ n̄ ē dñs feudi: qz uis i eo habeat uile domi-
niū. Et bꝫ aliqꝫ nō e maior dñs. Prelumif etiā
velle dare: qz ad antedictorē e obligat̄ naturaliſ.

Dicitur utrumque quod ecclae corineta iste casus. Secundum eos qui ecclae patrines taliter eis quoniam ecclie possessionem clericorum beneficiorum assignata est latenter et in iustitia violentia Alexan. deales potius clericis beneficiis fructu recipere ultra placitum. sed prius ex dicto vobis riserat. et ubi madafacit pro fructu copuram in soritate. quoniam possessione loco pignoris obligata est nisi forte beneficium ecclie fuerit quod redimiatur de latice manu. Sed hoc est Alexan. deales non sit lucri causa sed ut res ecclie eo modo de manu latice redimatur. sed in predicta decretali prior. Tunc siquidem ecclia vel clericis fructu taliter receperit retinere per: nec est ibi vobis: cum enim suum recipiat. Ide quod est de latice: quod hoc modo si bi licet redimere possessionem de manu receptoris in iustitia. Si autem licet quod res ecclie haberent in feudis: tunc siquidem in soritate copuram cente fieri. Ex Bern. Innocent. et Hosti. causa de vobis. c. i. Abbatum atque vobis viciis in his casuibus Rich. quod hinc non capiat lucris: sed ut res ecclie de manu latice redimatur. hec est predicta decretalis dictio. Si le quod habet de decimis suis Ray. nam siles decimas tenet in iustitia nec potius ecclia illas recuperare possit redimi de manu illius absque piculo simonie: dum tamen hoc de auctoritate episcopi fiat. quod de talibus iudicet auctoritas milieus excusat. ex dicto de rebus primis. dicitur. prius est recipi in pignus: sed et quilibet alia possessione: quamvis miles decimer violentia et iniustitia. nec tenetur si regni eius fructu spumare in soritate: dum tamen non per eam tales decimis ad alias ecclias a quibus recuperare si dicitur. ex dicto de decimis. c. in decimis. Ide quod est intelligendum de oibz possessionibus emptis: de illis fructibus in iustitia recipi. quod est clara possessiones in pignus recipi.

stius: nisi fore sufficiat locari q[uod]c[on]gle i p[ro]p[ter]e e[st] valorem. **T**ertio p[er] q[uod] recipere ultra sorte p[er] debitu[m] charitatis. s[ed] b[ut] q[uod] absq[ue] o[ste]ni[m] int[er]ior[em] r[ati]o pa[re]t
cro da[re] aliqd ultra sorte. s[ed] limitat[us] est casu iste debitum
s[ed] ea q[uod] dicuntur s[ed] ser. crv. K. r ser. crvij. **S**H. J. charitas
Abolit[ur] at i b[ut] casu v[er]itate vicei. q[uod] v[er]sura i o[ste]n[der]e potest q[uod]
cita e[st]: q[uod] corruptio liberalitatem et gratuitum q[uod] in recipie v[er]o
mutuo e[st] d[icitu]r. Gratuitum at non destruit gratuitum tra sorte
s[ed] magis adauget illud. p[er]ficiat i t[em]p[or]e casu recipere
licet. Est nihilominus aduerredus s[ed] Durandus q[uod]
si mutuus int[er]ior corrupcio fuit ita q[uod] mutuum
non deducit nisi sub spe lucri: tunc nihil inde i eccl
pere p[er]t. et recipi et restituere obligatur: s[ed] debitor
illud dederit ex charitate sive q[ui]c[un]dam alia causa
Si eni[m] debitor ex sola dilectione dat aliqd credi
tori: n[on] p[er] illud reperitur; nec p[er] restituacionem sibi
consultare: nisi fore habeat aliqd de ipso credi
ditoris bonis. **T**enet s[ed] serm Tho. in q[ui]dnam de ma[re]z
lo. xiiij. ar. iiiij. ad p[ro]m[iss]ionem si creditor licet p[er] mi
n[or] recipere sua p[ro]p[ter]a voluntate: sic eni[m] debitor sua
p[ro]p[ter]a voluntate p[ot]est ampli[er] dare. et ille cui dat lici
te recipere valeret. Ex p[re]dicte p[er] q[uod] i m[od]icis casibus pri
ma fronte apparet q[uod] cocurrat v[er]sura et in licet
se h[ab]et. **E**st[ur] vero q[uod] non optet p[re]dicatore ad
pl[ene] singulos casu[m] p[ro]missos i pl[ene] b[ea]tissimis p[re]m[io]nibus
ciare aut leges humanas allegare: s[ed] hec sepius ex
fimisib[us] brei Bernardini: ut in foro p[re]scie sacra
dos se possit iuuare, et doctri i legibus latius ista vi
dere: i[ps]o illo relinquendu[m] est p[ro]silio prudenter p[re]dicato
ris: ut i his oib[us] ea dicatur q[uod] veniunt ad edificatio
ne pl[ene]: n[on] ad destruacionem aut p[re]scia p[ar]iaq[ue] agg
untur: Rogat[ur] deinceps i his oib[us] sua misericordia nos
recipiat q[ui]c[un]dam laq[ue]os cupiditatis pessime radicis
omni[m] malorum cuadere possimus. p[er] cibis d. n. ame

**¶ De derestabilitate vſure et quo
vſura offendit deū.**

Sermo. CXXIII.

Bài xóm mallow

Cupiditas. I. Tim. vi. In pcedētib
ser. audiss. pla de cupiditate epalium
quā apłs i themate vocat radice oīm maloz.
qbo mōis ipsa auaricia siue cupiditas abscondit
re re suū et oculos m̄troy excecat q magis affecti
sunt ad res epales q̄ eternas ita ut p̄t plimos
credat licetos q̄ sūt illiciti aut usurarij. Silt p
duos ser. imediate pcedētis audiss. ples cal
in qbo pma fronte apparet usurā: q̄ tñ sūt lic
ti: rōne triplici. Et finali pcedēti ser. ex tri
plici debito. vies ex debito seu eraris iusticie: ex
debito eçar̄ et ex debito charitatis. Nūc n̄t ut
dēdū erit in gñe debitis q̄ valēt ad decēstatioēz
usuraz in gñe. Quō videlicet usurā multiplicit
er offendit deū. p̄im scip̄m. Et p̄mo vidēdū
ē: quō usurā offendit deū. Pro gracia Ave ma
ria. **C**Radix omnī maloz est cupiditas. ybi
Circa yeba ebematis Est aduer (supra
rendū q̄ usurarij p̄ usurā triplo offendit deū.
Unde usurā fac hoīem.